

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudců Mgr. Kláry Hrobské a Mgr. Jiřího Pacovského ve věci

žalobce:

J. B. T., IČO **12345678**
sídlem **T. B. S. A. S.**
zastoupen advokátkou JUDr. Monikou Novotnou
sídlem Platněřská 2, 110 00 Praha 1

proti
žalované:

Mgr. M. B., IČO **12345678**
sídlem **M. B. S. A. S.**
zastoupena advokátkou Mgr. Alenou Řendřovskou
sídlem Revoluční 763/15, 110 00 Praha 1 – Staré Město

za účasti vedlejšího účastníka
na straně žalované:

Generali Česká pojišťovna a.s., IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, Nové Město 110 00 Praha 1

o zaplacení 2 168 223,78 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 4. 8. 2022 č. j. 7 C 319/2020-296,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku IV. mění tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 588 512 Kč a lhůta k plnění se stanoví v délce třiceti dnů, v napadeném výroku V. se mění tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 5 449 Kč; jinak se v těchto výrocích a v napadeném výroku II. potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení 52 454 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

III. Žalobce je povinen zaplatit vedlejší účastníci na straně žalované náhradu nákladů odvolacího řízení 900 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Kolíně (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 4. 8. 2022 č. j. 7 C 319/2020 – 296, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 21 931,25 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 21 931,25 Kč od 29. 12. 2020 do zaplacení do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu zamítl co do částky 2 168 223,78 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 2 168 223,78 Kč od 29. 12. 2020 do zaplacení (výrok II.), zastavil řízení co do zákonného úroku z prodlení z částky 6 760 000 Kč od 1. 2. 2020 do zaplacení (výrok III.), uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení 670 478,44 Kč k rukám její právní zástupkyně do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.) a uložil žalobci povinnost zaplatit vedlejší účastníci náhradu nákladů řízení 5 467 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok V.).
2. Žalobce se ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně domáhal náhrady škody celkem ve výši 2 190 155,03 Kč sestávající se z: a) škody vzniklé v souvislosti s vynaložením nákladů v insolvenčním řízení dlužníka J. H. na opravu přihlášky pohledávky žalobce P-16-1 ve výši 2 199 941,45 Kč v rozmezí let 2019-2021 ve výši 85 834,12 Kč, b) škody vzniklé v souvislosti se zaplacením náhrady nákladů řízení insolvenčnímu správci ve výši 325 497 Kč v řízení o zaplacení částky 6 760 000 Kč s příslušenstvím, c) úroku z prodlení vymoženého v exekučním řízení ve výši 1 679 351 Kč z vymáhané částky 6 760 000 Kč, d) nákladů exekuce ve výši 99 472,91 Kč. Po provedeném dokazování soud prvního stupně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná pouze co do částky 21 931,25 Kč s příslušenstvím, tedy nákladů žalobce na právní zastoupení v souvislosti s opravou přihlášky P-16-1 v insolvenčním řízení dlužníka J. H. V tomto rozsahu měl soud prvního stupně za splněné předpoklady vzniku odpovědnosti advokáta za škodu dle § 24 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění (dále jen „zákon o advokacii“), neboť žalovaná na základě plné moci jménem žalobce podala přihlášku jeho pohledávky ve výši 2 199 941,45 Kč v insolvenčním řízení a chybně uvedla důvod vzniku pohledávky za dlužníkem. Oprava pohledávky byla provedena poskytnutím právní služby právní zástupkyní žalobce advokátkou JUDr. M. N. dne 14. 10. 2019 a náklady vynaložené žalobcem na právní služby v tomto rozsahu jsou tak v příčinné souvislosti s chybným postupem žalované. Náklady na právní zastoupení v insolvenčním řízení uplatněné žalobcem nad přiznanou částku 21 931,25 Kč soud prvního stupně neshledal v příčinné souvislosti s žalobcem tvrzeným pochybením žalované. Pokud se žalobce po žalované domáhal úhrady nákladů řízení zaplacených insolvenčnímu správci ve sporu o zaplacení částky 6 760 000 Kč, neshledal soud prvního stupně příčinnou souvislost mezi jednáním žalované a škodou tvrzenou žalobcem. Ke změně právní zástupkyně žalobce došlo ještě před podáním žaloby insolvenčním správcem v řízení o zaplacení 6 760 000 Kč s příslušenstvím, a naopak bylo prokázáno, že žalovaná žalobci ještě v lednu 2019 doporučila, aby zaplatil insolvenčnímu správci zbývajících 2/3 neuhrazeného podání. Rovněž pokud jde o úrok z prodlení z částky 6 760 000 Kč vymožený soudním exekutorem po žalobci v exekučním řízení a náklady exekuce ve výši 99 472,91 Kč, neshledal soud prvního stupně příčinnou souvislost mezi jednáním žalované a škodou tvrzenou žalobcem, neboť dospěl k závěru, že jde o důsledek volního jednání žalobce, který se dobrovolně rozhodl nezaplatit insolvenčnímu správci zbývajících 2/3 neuhrazeného podání, a to ani na základě pravomocného rozsudku soudu prvního stupně.
3. Proti shora uvedenému rozsudku podal odvolání žalobce, a to pouze proti výrokům II., IV. a V. Shrnul skutkový děj od uzavření smlouvy o právní pomoci s žalovanou, skutečnosti o půjčce poskytnuté dlužníkům I. a J. H. ve výši 11 600 000 Kč, o průběhu dražby, o zahájení insolvenčního řízení proti dlužníkovi J. H. a poskytnutí právních služeb žalovanou v insolvenčním řízení. Dle žalobce přihláška pohledávky v insolvenčním řízení za dlužníkem J. H. pod pořadovým číslem 16, kterou připravila žalovaná,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

vykazovala vady a žaloba připravená žalovanou na určení pravosti pohledávky byla zamítnuta pro její předčasnost. Vady spočívaly v nedostatečném vylíčení rozhodných skutečností, se kterými hmotné právo spojuje vznik pohledávky za dlužníkem. K napravení vady přihlášky a k napravení vadné rady žalované, aby žalobce nepodal žalobu na určení pravosti pohledávky přihlášené pod pořadovým číslem 34, došlo na základě právní pomoci poskytnuté jeho současnou právní zástupkyní. Poukázal na skutečnost, že po výzvě insolvenčního správce k úhradě částky 6 760 000 Kč, která představovala 2/3 podání v dražbě, mu žalovaná sdělila, že není třeba, aby tuto částku hradil a zároveň žádala vysvětlení po právním zástupci insolvenčního správce, z jakého právního důvodu vyzval žalobce k úhradě této částky. Žalobce tak nabyl přesvědčení, že nárok insolvenčního správce není důvodný, odmítl tuto částku uhradit a insolvenční správce se její úhrady domáhal soudní cestou. Pravomocnými soudními rozhodnutími bylo žalobci uloženo, aby zaplatil insolvenčnímu správci částku 6 760 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 23. 1. 2019 do zaplacení, náhradu nákladů řízení 217 504 Kč, soudní poplatek 338 000 Kč a náhradu nákladů odvolacího řízení 107 993 Kč. Následně insolvenční správce, na základě pravomocných rozhodnutí soudu prvního stupně a soudu odvolacího, vedl proti žalobci exekuci. Žalobce v exekučním řízení proti pohledávce insolvenčního správce započel svůj nárok za insolvenčním dlužníkem a v souvislosti s tím navrhl zastavení exekuce. Soud prvního stupně ani soud odvolací jeho návrhu na zastavení exekučního řízení nevyhověly, když shledaly dodatek ke smlouvě o půjčce neplatným pro jeho neurčitost. Žalobce dále tvrdí, že žalovaná mu poskytovala při sepsání tohoto dodatku právní služby a neupozornila jej na jeho neplatnost pro neurčitost, a neučinila tak ani v době, kdy mu poskytovala právní služby spojené s přihláškou do dražby nebo přihláškou do insolvenčního řízení. Tímto se však soud prvního stupně nezabýval s tím, že řízení bylo zkoncentrováno a nejedná se o výjimku z koncentrace, neboť dodatek byl uzavřen již v roce 2014, od té doby byl žalobci znám a nejedná se tak o novou skutečnost. Neplatnost dodatku ke smlouvě o půjčce způsobila promlčení pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení a byla zmařena možnost žalobce tuto pohledávku započítat proti pohledávce insolvenčního správce. Žalovaná tak poskytla žalobci vadné právní poradenství v souvislosti s uzavřením dodatku ke smlouvě o půjčce, kdy ho neupozornila na jeho neplatnost pro neurčitost při právním poradenství při zpracování přihlášek pohledávek do insolvenčního řízení a při právním poradenství pro popření pohledávek insolvenčním správcem, když žalobci poradila, aby podal žalobu o určení pravosti pohledávky jen ohledně pohledávky pořadové číslo 16 a nikoliv číslo 34. Dále při právním poradenství v době, kdy právní zástupce insolvenčního správce žádal úhradu 2/3 nejvyššího podání, kdy žalovaná žalobci sdělila, že nárok insolvenčního správce není dán. Žalobce namítal, že újma, která mu vznikla jako důsledek jednání žalované, v souvislosti s nápravou chyb v insolvenčním řízení, se neomezuje na samotnou přihlášku do insolvenčního řízení, ale zahrnuje i další úkony, které musel žalobce uhradit, aby napravit hrozící škodlivý následek vadného poradenství poskytnutého žalovanou. Pokud by byla přihláška pohledávky zpracovaná žalovanou učiněna bezvadně, nemusel by žalobce nést náklady ani na její opravu, ani na zastupování před Krajským soudem v Praze a Vrchním soudem v Praze poté, kdy oprava přihlášky byla shledána nepřípustnou. Dle žalobce se soud prvního stupně dostatečně nezabýval příčinnou souvislostí mezi právním poradenstvím poskytnutým žalovanou při sepsání dodatku ke smlouvě o půjčce a následným posouzením tohoto dodatku jako neplatným pro neurčitost, pouze obecně konstatoval, že pohledávka žalobce za insolvenčním správcem byla sporná, a proto nezpůsobila k započtení a nezabýval se tím, že dle názoru Krajského soudu v Praze je tato pohledávka promlčená, a právě tato skutečnost byla důvodem pro posouzení provedeného zápočtu jako neplatného. Pokud by žalovaná poskytla žalobci právní služby řádně, nemohl by insolvenční správce úspěšně namítnout promlčení jeho pohledávky a žalobce jako zajištěný věřitel by se mohl domoci svých nároků v insolvenčním řízení. Tento skutkový závěr v napadeném rozsudku dle žalobce zcela chybí. Žalobce namítal, že neplatnost dodatku ke smlouvě o půjčce, je novou skutečností, kterou žalobce bez své viny nemohl uvést, neboť vyplývá až z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2022, č. j. 17 Co 48/2022-95. Do doby vydání tohoto

usnesení byl žalobce přesvědčen, že tento dodatek je platný a relevantní pro zamítnutí námitky promlčení pohledávky vznesené insolvenčním správcem. Žalobce odkázal na judikaturu vztahující se k odpovědnosti advokáta klientovi za škodu způsobenou v souvislosti s výkonem advokacie, a to rozhodnutí Nejvyššího soudu: rozsudek ze dne 26. 2. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1862/2001, usnesení ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2007/2009, usnesení ze dne 30. 11. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1084/2011, rozsudek ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2038/2018. Dle žalobce soud prvního stupně otázku příčinné souvislosti mezi pochybením žalované a vznikem újmy žalobce řešil v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího soudu a poukázal dále na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1437/2006. Dle žalobce žalovaná odpovídá, jak za náklady spojené s opravou přihlášky do insolvenčního řízení, tak za související právní zastoupení při zpochybnění opravy výše uvedené pohledávky před Krajským soudem v Praze, taktéž za náklady plynoucí z nemožnosti započítat pohledávku proti pohledávce insolvenčního správce uplatněné v soudním a následně exekučním řízení. Pro případ, že bude pohledávka úspěšně popřena insolvenčním správcem z důvodu promlčení, odpovídá žalovaná žalobci též za jistinu přihlášené pohledávky a její příslušenství, což však není předmětem tohoto řízení. Žalobci dále vznikla v příčinné souvislosti s vadnými právními službami poskytnutými žalovanou majetková újma v částce jistiny přihlášené pohledávky ve výši 14 136 000 Kč, kdy tuto majetkovou újmu zatím u žalované neuplatnil, shodně jako další náklady vzniklé v exekučním řízení. Žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek v napadené části tak, že žalobě vyhově v plném rozsahu a uloží žalované povinnost mu nahradit náklady řízení před soudem prvního stupně i před soudem odvolacím.

4. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobce konstatuje, že žalobce se domáhá náhrady tvrzené škody spočívající ve vynaložení finančních prostředků na úhradu plnění insolvenčnímu správci, když na toto plnění vznikl nárok výhradně v důsledku prodlení žalobce se zaplacením částky 6 760 000 Kč rovnající se 2/3 nejvyššího podání, které žalobce učinil v dražbě, v níž vydražil a nabyl dlužníkovu nemovitost. Žalobce pochybení žalované spatřoval v tom, že mu měla poskytnout radu tuto částku neplatit, proto se dostal do prodlení, která mělo za následek vznik jeho povinnosti uhradit insolvenčnímu správci částky, jejichž náhrady se po žalované nyní domáhá. Žalobce však při své výpovědi uvedl, že mu žalovaná řekla, aby co nejdříve zaplatil 2/3 podání a dále uvedl, že radu neplatit tuto částku mu dala jeho nová právní zástupkyně s tím, že by pak ztratil možnost tuto částku uplatnit po žalované v rámci náhrady škody. V řízení tak nebylo prokázáno, že by žalovaná žalobci poradila neplatit insolvenčnímu správci částku 6 760 000 Kč, a dokonce toto bylo vyvráceno samotným tvrzením žalobce. Nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že by mu žalovaná doporučila nepodávat žalobu o určení pravosti pohledávky přihlášené pod číslem 34, nebyl proveden ani žádný důkaz, ze kterého by se podávalo, že žalovaná takovouto radu žalobci poskytla, naopak žalovaná zastoupení žalobce v této věci popřela s tím, že je nepřevzala. Žalobce poprvé dne 15. 6. 2022 přišel s tvrzením, že mu žalovaná měla poskytnout vadné právní poradenství při uzavření dodatku ke smlouvě o půjčce, k jehož uzavření mělo dojít dne 12. 3. 2014, respektive dne 15. 6. 2022 prvně vůbec zmínil existenci tohoto dodatku. Toto tvrzení o dodatku a vadném právním poradenství poskytnutém žalovanou v souvislosti s ním, žalobce učinil po koncentraci řízení v situaci, kdy soud již projednával doplnění žaloby poté, co byl první rozsudek soudu prvního stupně zrušen odvolacím soudem a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Jedná se již o několikátou změnu tvrzení žalobce a navíc v tomto případě jde o změnu tvrzení, která má povahu změny žaloby, když o změnu žaloby se jedná, požaduje-li žalobce sice stejné plnění, ale na základě jiného skutkového stavu, než jak ho vylíčil v žalobě. Pokud žalobce tvrdí, že mu měla žalovaná poskytnout v roce 2014 právní poradenství při uzavření dodatku ke smlouvě o půjčce, jehož neplatnost dle tvrzení žalobce způsobila promlčení jeho pohledávky, kterou uplatňuje v insolvenčním řízení, což mělo za následek nemožnost započíst tuto pohledávku proti pohledávce insolvenčního správce, je zřejmé, že dosavadní výsledky řízení by nemohly z převážné většiny sloužit jako podklad řízení o změně návrhu. Soud prvního stupně pak k těmto změnám tvrzení nepřihlédl zcela správně. Žalobce tvrdí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

nejde o nepřipustné novum proto, že se o neplatnosti dodatku dozvěděl až z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2022, č. j. 17 Co 48/2022-95. Posouzení platnosti či neplatnosti dodatku však žádnou novou skutečnost nepředstavuje, jedná se pouze o právní posouzení. Rozhodnými skutečnostmi pro posouzení nároku žalobce, jak jej nově tvrdí, jsou existence a obsah právního poradenství žalované poskytnuté žalobci a jejich příčinná souvislost, jak ve vztahu k uzavření dodatku tak ve vztahu ke kvalitě pohledávky žalobce, případně k jejímu promlčení. Tyto skutečnosti žalobce nezjistil až v květnu roku 2022. Tvrdil-li žalobce, že ho žalovaná měla na neplatnost dodatku upozornit, stěží může tvrdit, že on sám tuto skutečnost nemohl uplatnit dříve, když jej na tuto neplatnost nepochybně musela upozornit jeho nová právní zástupkyně. Žalovaná poukázala na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2022, č. j. 17 Co 48/2022-95, ze kterého se podává, že soud pohledávku žalobce označuje za nejistou a nezpůsobilou k započtení, a to i kdyby nebyla promlčená. Žalovaná na „netransparentnost“ pohledávky žalobce poukazovala již ve svém prvním vyjádření k žalobě a uváděla, že právě proto nechtěla převzít zastoupení žalobce ohledně této pohledávky v insolvenčním řízení. V této souvislosti poukazuje i na tvrzení žalobce v podaném odvolání, kdy v odst. 5 uvádí, že manželům H. poskytl na základě smlouvy o půjčce ze dne 9. 10. 2007 půjčku ve výši 11 600 000 Kč, zároveň však tvrdí, že do dražby dne 24. 5. 2017 přihlásil pohledávku ve výši dlužné jistiny 11 705 880 Kč a dlužných úroků, aniž by přitom nárůst jistiny jakkoliv vysvětlil. Stejně tak žalobce nevysvětlil, jak mohla i tvrzená neplatnost dodatku způsobit promlčení pohledávky, když z provedených důkazů je zřejmé, že pohledávka žalobce byla splatná ode dne 1. 1. 2010 a promlčecí doba tak měla uplynout 1. 1. 2013. Provedené důkazy nasvědčují tomu, že pohledávka byla promlčena již předtím, než vůbec mělo dojít k uzavření tvrzeného dodatku. Žalobce se však podanou žalobou nedomáhá náhrady škody, která by byla způsobena ztrátou jeho pohledávky. Žalovaná dále považuje za správný závěr soudu prvního stupně, pokud nezjistil příčinnou souvislost mezi pochybením žalované a dalšími náklady vynaloženými žalobcem na právní služby nad rámec opravy přihlášky pohledávky. Náklady žalobce vzniklé v souvislosti s obranou proti nesprávnému a později zmíněnému rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2021, č. j. – P-16-3, o odmítnutí doplněné přihlášky, jakož i náklady na právní zastoupení při zastupování v řízení o incidenční žalobě (na určení pravosti a výše pohledávky žalobce) či poradenství ohledně jiných aspektů insolvenčního řízení nejsou následkem domněle vadné přihlášky, ale následkem nesprávných rozhodnutí či postupu insolvenčního soudu, případně insolvenčního správce. Pokud by soud a správce postupovali správně, žalobci by jím tvrzené náklady nevznikly. Namítá-li žalobce nemožnost započíst svoji pohledávku proti pohledávce insolvenčního správce v řízeních o zaplacení částky 6 760 000 Kč s příslušenstvím, lze pouze konstatovat, že tyto náklady vznikly žalobci v důsledku jeho prodlení se zaplacením částky 6 760 000 Kč, pokud by žalobce tuto částku insolvenčnímu správci zaplatil, náklady řízení by mu nevznikly. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.

5. Vedlejší účastník na straně žalované ve svém vyjádření k odvolání žalobce zdůraznil, že důkazní břemeno k prokázání všech tří znaků, jejichž důsledkem je objektivní odpovědnost advokáta vůči jeho klientovi v souvislosti s výkonem advokacie, nese žalobce. Z e-mailové korespondence mezi účastníky ani z jiných dokladů není zřejmé, že by žalovaná radila žalobci, aby, pokud jde o pohledávku přihlášenou pod pořadovým číslem 34, nepodával žalobu o určení pravosti této pohledávky. Žalobce ke svému tvrzení o pochybení žalované neoznačil, až na svoji výpověď, žádný důkaz a neunáší tak důkazní břemeno. Žalobce se právně nezastoupen dne 28. 6. 2018 účastnil přezkumného jednání, na němž byl insolvenčním soudem poučen o svém právu podat v případě popření své pohledávky incidenční žalobu, jakož i o lhůtě k jejímu podání. Pokud jde o žalobcem tvrzené náklady v souvislosti s jeho zastoupením v rámci insolvenčního řízení, bylo prokázáno, že tyto náklady nevznikly v příčinné souvislosti s tvrzeným pochybením žalované, ale jde o pochybení insolvenčního správce a soudu a je tedy přerušena případná příčinná souvislost mezi tvrzeným pochybením žalované a náklady vzniklými žalobci. Žalobce opakovaně tvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

pochybení žalované, které mělo spočívat v poradenství, aby částku 6 760 000 Kč, odpovídající 2/3 podání v dražbě, insolvenčnímu správci nehradil, avšak žalobce sám uvedl ve svém vyjádření a ve své výpovědi, že mu žalovaná doporučila, aby 2/3 podání doplatil. Veškeré náklady související s neuhrazením 2/3 nejvyššího podání insolvenčnímu správci, tak souvisí s rozhodnutím žalobce dobrovolně tuto částku neuhradit a žalobce tak neučinil ani po ukončení právního zastoupení žalovanou, a ani předtím než byla žaloba na zaplacení této částky insolvenčním správcem podána. Žalobce nového právního zástupce k zastoupení zmocnil již dne 25. 1. 2019. Pokud žalobce nově tvrdil při jednání dne 15. 6. 2022, že se náhrady újmy domáhá i z důvodu neupozornění žalovanou na neplatnost dodatku ke smlouvě o půjčce s tím, že toto zjistil až z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2022, č. j. 17 Co 48/2002-95, a tato skutečnost způsobila promlčení pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení pod poř. č. 16 a zmařila tak možnost žalobce ji započítat proti pohledávce insolvenčního správce, jde o nepřipustné nové tvrzení a nejde o výjimku z koncentrace řízení. Žalovaná neodpovídá za spornost pohledávky žalobce, když námitky k údajným pohledávkám ze smlouvy o půjčce ze dne 9. 10. 2007 jsou opakovaně uváděny ze strany insolvenčního správce a žalobce ani v řízení proti žalované neprokázal, že by mu tato tvrzená pohledávka v jím tvrzené výši skutečně svědčila. Vedlejší účastník navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako správný potvrdil a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované a vedlejší účastnici na její straně náhradu nákladů odvolacího řízení.

6. Žalobce ve své replice k vyjádření žalované uvedl, že vadné poradenství žalované mělo svůj počátek již v sepsání neplatného dodatku ke smlouvě o půjčce, který byl podkladem pro přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení. To bylo důvodem promlčení jeho pohledávky za úpadcem J. H., což bylo potvrzeno i zamítnutím žaloby na určení pravosti a výše této pohledávky v incidenčním řízení. Žalovaná neupozornila žalobce na možné nedostatky této smlouvy již v době jejího sepsání, kdy mu poskytovala právní služby spočívající v kontrole této smlouvy, ani následně při přihlášení pohledávky, kterou navíc připravila nesprávně. Dle žalobce je třeba příčinnou souvislost mezi pochybením žalované a vadným právním poradenstvím a následně majetkovou újmu vzniklou žalobci zkoumat v širších souvislostech. Právě vady poradenství žalované ve svém souhrnu vytvořily situaci, kdy žalobce nemohl svou pohledávku uplatnit v insolvenčním řízení. Předmětem žaloby tak jsou pouze vedlejší náklady vzniklé mu v důsledku neúspěšného uplatnění jeho pohledávky nebo v důsledku vymáhání pohledávky insolvenčního správce, kterou musel uhradit, ačkoliv by ji v případě, že by poradenství žalované bylo bezvadné, mohl započítat proti své pohledávce. Žalobce odmítá názor žalované, že pohledávku, kterou proti němu uplatnil insolvenční správce, mohl uhradit dobrovolně a nikoliv až v exekučním řízení, neboť dobrovolné splnění by mohlo být ze strany žalované chápáno tak, že žalobce nevyužil dostatečně všech právních prostředků ke své obraně a účelově uplatňuje svou pohledávku vůči žalované.
7. Žalobce ve své replice k vyjádření vedlejšího účastníka zdůraznil, že neuvedl nic nového a bagatelizuje vady právních služeb žalované s poukazem na skutečnost, že žalobce se zúčastnil osobně přezkumného jednání u insolvenčního soudu konaného 28. 6. 2018, kdy byl poučen o možnosti domáhat se určení pravosti přihlášených pohledávek soudní cestou a sám si vyhodnotil další postup. Toto je však v rozporu se skutkovým stavem. Žalobci byla ze strany žalované poskytnuta nesprávná rada, aby žalobu na určení pravosti pohledávky podal jen u jedné z nich a teprve následně činností nového právního zástupce bylo toto pochybení žalované napraveno. Vadná přihláška pohledávky byla vypracována žalovanou, vada ani zavinění tak nebylo na straně insolvenčního správce.
8. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 a 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění

(dále jen „o. s. ř.“) a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné, pokud jde o výši náhrady nákladů řízení.

9. Výroky I., kterým bylo rozhodnuto o povinnosti žalované zaplatit žalobci 21 931,25 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 29. 12. 2020 do zaplacení, a výrok III., kterým bylo zastaveno řízení v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 6 760 000 Kč od 1. 2. 2020 do zaplacení, nebyly odvoláním napadeny a nabyly tak samostatně právní moci (§ 206 o. s. ř.). Předmětem přezkumu odvolacím soudem tak byly výroky II., IV. a V.
10. Soud prvního stupně vyšel z takto zjištěného skutkového stavu: účastníci uzavřeli dne 23. 12. 2002 smlouvu o právní pomoci změněnou dodatkem ze dne 1. 10. 2008, na základě které byla žalovaná oprávněna zastupovat žalobce ve všech právních věcech, vykonávat za něho veškeré úkony, přijímat písemnosti, podávat návrhy a žádosti, uzavírat smíry a narovnání, uznávat uplatněné nároky, vzdávat se nároku, podávat opravné prostředky, námitky nebo rozklady a vzdávat se jich, vymáhat nároky, přijímat plnění, potvrzovat přijetí plnění, a to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci. Žalobce se zavázal platit žalované za právní poradenství paušální měsíční odměnu ve výši 6 000 Kč a dále DPH, veškeré přiznané náklady řízení účtované protistraně podle zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění (dále jen „AT“). Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou a pro zastupování v jednotlivých věcech uděloval žalobce žalované plnou moc v potřebném rozsahu pro její vyřízení. Žalovaná tuto smlouvu o právní pomoci vypověděla žalobci pro ztrátu nezbytné důvěry mezi advokátem a klientem dne 31. 1. 2019 a zároveň vypověděla žalobci plné moci udělené jí k jeho právnímu zastoupení ve věci vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 6 C 215/2017, plnou moc udělenou žalobcem 10. 7. 2018 a plnou moc dne 22. 1. 2019 udělenou jí žalobcem pro jednání s právním zástupcem insolvenčního správce o prodloužení lhůty splatnosti. K výpovědi plné moci žalovaná přistoupila poté, co byla žalobcem vyrozuměna, že udělil plnou moc pro své zastoupení jinému právnímu zástupci. Právní zástupkyně žalobce JUDr. M. N. převzala právní zastoupení žalobce nejpozději 25. 1. 2019, kdy se obrátila na insolvenčního správce dlužníka s návrhem na smírné řešení věci o zaplacení 6 760 000 Kč. Žalovaná informovala žalobce e-mailem ze dne 31. 1. a 1. 2. 2019 o podmínce vrácení částky 2 199 941,45 Kč žalobci insolvenčním správcem vázané na zaplacení částky 6 760 000 Kč žalobcem insolvenčnímu správci s doporučením insolvenčnímu správci částku 6 760 000 Kč uhradit. Žalobce uzavřel s J. a I. H. dne 9. 10. 2007 smlouvu o půjčce na částku 11 600 000 Kč a svoji pohledávku zajistil zástavní smlouvou ze dne 3. 1. 2008 zástavním právem k nemovitostem v režimu společného jmění manželů J. a I. H., a to domu č. p. v na pozemku parc. č. st. /, pozemku parc. č. st. / a pozemku parc. č. v obci a katastrální území s tím, že zástavní právo ve prospěch žalobce bylo vloženo jako první v pořadí. Na návrh oprávněné ČSOB a.s. bylo zahájeno exekuční řízení, a to vůči povinným dlužníkům J. a I. H. Soudní exekutor S. M. provedl v exekučním řízení pod sp. zn. na základě dražební vyhlášky ze dne 12. 6. 2017 dne 1. 8. 2017 elektronickou dražbu zastavených nemovitostí. Žalobce jako zajištěný věřitel podal do dražby přihlášku ze dne 24. 5. 2017, kterou přihlásil svoji pohledávku ze smlouvy o půjčce vůči dlužníkům v celkové výši 12 974 119,94 Kč, učinil nejvyšší podání a usnesením o příklepu ze dne 19. 9. 2017, č. j., které nabylo právní moci 10. 10. 2017, se stal vlastníkem zastavených nemovitostí. Žalobce na základě výzvy soudního exekutora jako zajištěný věřitel uhradil jednu třetinu svého podání ve výši 3 380 000 Kč a od zbývajících dvou třetin podání 6 760 000 Kč byl osvobozen. Proti dlužníkovi J. H. bylo dne 26. 10. 2017 zahájeno insolvenční řízení u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. a usnesením ze dne 27. 2. 2018, č. j., byl zjištěn úpadek dlužníka J. H. a na jeho majetek byl prohlášen konkurs. K vyhlášení konkursu

na majetek dlužníka došlo před vydáním rozvrhového usnesení v exekučním řízení pod sp. zn. 050 EX 58/16. Usnesením soudního exekutora Mgr. S. [redacted] M. [redacted] ze dne 6. 3. 2018, č. j. [redacted], bylo rozhodnuto o vydání vymoženého plnění ve výši 2 199 941,45 Kč insolvenčnímu správci dlužníka. Žalobce přihlásil do insolvenčního řízení pod pořadovým číslem 16 pohledávku ve výši 2 199 941,45 Kč (P-16) a pohledávku ve výši 14 136 063, 26 Kč (P-34), kterou na základě podkladů připravila žalovaná. Při přezkumném jednání dne 28. 6. 2018, kterého se žalobce osobně zúčastnil, byly insolvenčním správcem popřeny obě pohledávky (P-16 a P-34) žalobce. Žalobce zastoupený žalovanou podal žalobu na určení pravosti pohledávky ve výši 2 199 941,45 Kč, o které rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 6. 2019, č. j. [redacted], kdy ji zamítl jako předčasnou. Přihláška pohledávky žalobce P-16 byla žalovanou podána chybně, neboť neobsahovala vyličení rozhodných skutečností, se kterými hmotné právo spojuje vznik pohledávky za dlužníkem. Vada přihlášky spočívala i v tom, že byla přihlášena jako zajištěná, avšak v přihlášce nebyl uveden žádný předmět zajištění ani datum vzniku zajištění. K odstranění vad přihlášky pohledávky měl žalobce vyzvat insolvenčního správce, který tak následně učinil a žalobce právní důvod vzniku pohledávky upřesnil. Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 6. 3. 2020, sp. zn. 22 C 50/2019, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2021, sp. zn. 27 Co 233/2020, bylo žalobci uloženo zaplatit insolvenčnímu správci dvě třetiny neuhrazeného podání v exekuci ve výši 6 760 000 Kč s příslušenstvím, náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 217 504 Kč, soudní poplatky ve výši 338 000 Kč a náhradu nákladů odvolacího řízení 107 993 Kč. Oba rozsudky nabyly právní moci 25. 5. 2021. Proti žalobci bylo vedeno exekuční řízení soudní exekutorkou JUDr. J. [redacted] J. [redacted], Exekuční úřad [redacted], pod sp. zn. [redacted], a žalobce na základě výzvy ke splnění vymáhané povinnosti uhradil insolvenčnímu správci jistinu pohledávky 6 760 000 Kč, úrok z prodlení 1 679 351 Kč, odměnu soudního exekutora 496 970 Kč, náklady oprávněného 65 231,10 Kč a paušální náhradu výdajů ve výši 1 750 000 Kč, dále DPH ze shora uvedených částek ve výši 668 682,30 Kč celkem 9 108 033,30 Kč. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 29 NSCR 61/2021, bylo odmítnuto dovolání insolvenčního správce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, sp. zn. [redacted], když usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, sp. zn. 4 [redacted], byla připuštěna změna přihlášky žalobce tak, že se přihláška pohledávky žalobce ve výši 11 936 121,81 Kč neodmítá a účast žalobce jako věřitele číslo 4 se v insolvenčním řízení nekončí. Insolvenční správce pohledávku žalobce při přezkumném jednání dne 18. 10. 2021 popřel co do pravosti a výše. Žalobce provedl zápočet svých přihlášených pohledávek za úpadcem proti pohledávce insolvenčního správce, avšak bezúspěšně.

11. Soud prvního stupně věc správně posoudil podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v platném znění (dále jen „o. z.“). Žalobce od počátku podání žaloby tvrdil vznik škody v poskytnutém vadném právním poradenství žalovanou v letech 2018 až 2019.
12. Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.
13. Podle § 2950 o. z., kdo se hlásí jako příslušník určitého stavu nebo povolání k odbornému výkonu nebo jinak vystupuje jako odborník, nahradí škodu, způsobil-li ji neúplnou nebo nesprávnou informací nebo škodlivou radou danou za odměnu v záležitosti svého vědění nebo dovednosti. Jinak se hradí jen škoda, kterou někdo informací nebo radou způsobil vědomě.
14. Podle § 24 odst. 1 a 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii v platném znění (dále jen „zákon o advokacii“)
15. Žalobce se domáhal náhrady majetkové újmy podle § 24 zákona o advokacii s tvrzením, že mu žalovaná újmu způsobilá vadným poskytnutím právní služby. Základním předpokladem pro vznik

objektivní odpovědnosti advokáta za újmu vzniklou klientovi je porušení jeho povinnosti jako profesního odborníka poskytnout řádně právní službu a vznik újmy na straně klienta, která je v příčinné souvislosti s vadně poskytnutou právní službou advokáta.

16. Žalobce poté, co byl první rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení pro neúplná skutková tvrzení, skutková tvrzení doplnil a navrhl k nim důkazy tak, jak byl soudem prvního stupně vyzván ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Pro přehlednost se odvolací soud bude zabývat uplatněnými nároky žalobce jednotlivě.
17. V rámci prvního nároku žalobce požadoval částku 85 834,12 Kč jako náklady právního zastoupení spojené s opravou přihlášky P-16 v insolvenčním řízení a za následné zastoupení v insolvenčním řízení. Bylo prokázáno, že žalovaná pochybila, pokud v přihlášce žalobce P-16 uvedla jako důvod vzniku pohledávky vymožení plnění v exekuci na majetek dlužníka, neboť věřitel je povinen vyličit rozhodné skutečnosti, se kterými hmotné právo spojuje vznik jeho pohledávky za dlužníkem. Z důvodu popření pohledávky žalobce P-16 insolvenčním správcem podal žalobce Krajskému soudu v Praze žalobu na určení, že má za dlužníkem J. [REDACTED] H. [REDACTED] nevykonatelnou zajištěnou pohledávku ve výši 2 199 941,45 Kč. Žaloba byla Krajským soudem v Praze zamítnuta pro předčasnost s odůvodněním vady přihlášky spočívající v absenci vyličení rozhodných skutečností důvodu vzniku pohledávky žalobce za dlužníkem, další vada přihlášky spočívala v tom, že byla přihlášena jako zajištěná pohledávka, aniž by v přihlášce byl uveden předmět zajištění ani datum zajištění. Shora uvedené pochybení žalované však mělo být dle odvolacího soudu primárně napraveno insolvenčním správcem úpadce, který dle § 188 odst. 1 a 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, v platném znění (dále jen „insolvenční zákon“), je povinen podané přihlášky přezkoumat, zejména podle přiložených dokladů a podle účetnictví dlužníka nebo jeho evidence vedené podle zvláštního předpisu a má vyzvat dlužníka, aby se k přihlášeným pohledávkám vyjádřil. Je-li to třeba, provede o pohledávkách nezbytná šetření s tím, že využije součinnosti orgánů, které mu jsou povinny ji poskytnout. Nelze-li přihlášku pohledávky přezkoumat pro její vady nebo neúplnost, je insolvenční správce věřitele povinen vyzvat, aby ji opravil nebo doplnil do 15 dnů, nestanoví-li lhůtu delší, a současně jej poučí, jak je nutné opravu a doplnění provést. Přihlášky pohledávek, které nebyly včas a řádně doplněny nebo opraveny předloží insolvenční správce insolvenčnímu soudu k rozhodnutí o tom, že se k přihlášce pohledávky nepřihlíží; o tomto následku musí věřitele poučit. Pochybením insolvenčního správce, který nevyzval žalobce k odstranění vad jeho přihlášky, byla přerušena příčinná souvislost mezi jednáním žalované a další újmu žalobce způsobenou náklady vzniklými v insolvenčním řízení. Pokud by totiž insolvenční správce řádně vyzval žalobce k opravě vad přihlášky obou pohledávek, nebyla by vadně podána žaloba žalovanou na určení platnosti pohledávky žalobce. Pokud jde o pohledávku P-34, lze uzavřít, že ji pro žalobce připravila žalovaná pouze jako formulář, ovšem se shodným vadným označením důvodů pohledávky, ale již jej nechtěla zastoupit v rozsahu této pohledávky, neboť ji neměla za jistou a žalobu za žalobce nepodala. Odvolací soud podotýká, že bylo prokázáno, že žalobce se osobně účastnil přezkumného řízení před Krajským soudem v Praze, kdy insolvenční správce popřel pohledávku P-16 a P-34. Odvolací soud zdůrazňuje, že žalobce se částky 85 834,12 Kč domáhá výlučně jako nákladů na právní zastoupení spojených s opravou přihlášky a zastupování v insolvenčním řízení. Dle odvolacího soudu soud prvního stupně postupoval správně, pokud žalobci z požadované částky 85 834,12 Kč přiznal částku 21 931,25 Kč sestávající z uhrazené odměny Mgr. V. [REDACTED] V. [REDACTED] ve výši 625 Kč, včetně 21 % DPH z faktury č. [REDACTED] vystavené právní zástupkyní žalobce dne 10. 9. 2019, a z částky 17 500 Kč, včetně 21 % DPH z faktury č. [REDACTED] vystavené právní zástupkyní žalobce dne 12. 11. 2019 s tím, že jde o náklady, které se vztahují k právní službě poskytnuté v souvislosti s odstraněním vad přihlášek žalobce P-16 a P-34 v insolvenčním řízení. Ostatní náklady, které žalobce v insolvenčním řízení vynaložil, by musel vynaložit i poté, co by na výzvu insolvenčního správce došlo k odstranění vad jeho přihlášky. Ze shora citovaných rozhodnutí Krajského a Vrchního soudu v Praze potvrzených rozhodnutím

Nejvyššího soudu se podává, že přihláška žalobce jako bezvadná projednána být může. Skutečnost, že jí insolvenční správce opětovně popřel, nemůže již jít k tíži žalované, neboť nesouvisí s vadou podané přihlášky, ale s pohledávkou žalobce jako takovou za insolvenčním dlužníkem. Odvolací soud konstatuje, že žalobce teprve při jednání soudu prvního stupně dne 15. 6. 2022 začal tvrdit nově další vadně poskytnutou službu žalovanou při kontrole dodatku z roku 2014 ke smlouvě o půjčce ze dne 9. 10. 2007 uzavřené s dlužníky manželi H[REDACTED], když namítal, že tento dodatek byl Krajským soudem v Praze v rámci řízení o návrhu žalovaného na zastavení exekuce posouzen jako absolutně neplatný s ohledem na jeho neurčitost. Pokud žalobce po koncentraci řízení změnil své skutkové tvrzení s tím, že sám tvrdil, že nejde o změnu žaloby a na základě dosud provedeného dokazování nelze důvodnost jeho nároku posoudit, jde o nepřipustnou novotu tvrzenou žalobcem v řízení. Navíc žalobce sám o dodatku ke smlouvě o půjčce věděl, změnil právní zastoupení žalovanou za jinou právní zástupkyni a mohl tvrdit vadnost jí poskytnuté služby již při zahájení řízení v řešené věci. Žalobce se mylí, pokud tvrdí, že nárok mohl uplatnit až po rozhodnutí Krajského soudu v Praze a jeho právním hodnocení dodatku smlouvy o půjčce uzavřené mezi žalobcem a manželi H[REDACTED]. Pokud by žalovaná skutečně poskytla žalobci vadnou právní službu, odvíjí se lhůta pro uplatnění nároku na náhradu škody od poskytnuté služby. Shodně, jako například dojde-li k újmě na majetku, lhůta pro uplatnění nároku se neodvíjí od vypracování znaleckého posudku, ale v zásadě od vzniku újmy (a vědomosti, kdo ji způsobil).

18. V rámci druhého nároku se žalobce domáhal tvrzené újmy vzniklé mu uhrazením nákladů plně úspěšnému insolvenčnímu správci úpadce ve sporném řízení o zaplacení 6 760 000 Kč s příslušenstvím (náklady vzniklé insolvenčnímu správci před soudem prvního stupně 217 504 Kč a v odvolacím řízení 107 993 Kč). Žalobce měl tyto náklady uhradit na základě pravomocných rozsudků ve sporném řízení insolvenčnímu správci úpadce, protože tak neučinil, insolvenční správce úpadce je po něm úspěšně vymohl v exekučním řízení. Odvolací soud pro úplnost poukazuje na skutečnost, že původně žalobce i v tomto řízení žaloval částku 6 760 000 Kč s příslušenstvím, ale v tomto rozsahu vzal žalobu se souhlasem žalované zcela zpět. Bylo prokázáno, že žalovaná sice původně měla za to, že žalobce nemusí insolvenčnímu správci doplatit 2/3 nejvyššího podání, ale ještě v době trvání jejího právního zastoupení žalobce mu sdělila, že by měl zaplatit insolvenčnímu správci 2/3 neuhrazeného nejvyššího podání s tím, že by mu pak byla vrácena insolvenčním správcem částka, kterou obdržel od soudního exekutora. Ostatně sám žalobce tuto skutečnost nepopírá a uvedl, že 2/3 nejvyššího podání insolvenčnímu správci neuhradil na radu své nové právní zástupkyně. Vysvětlení žalobce, že tak neučinil pro možnost uplatnění nároku na náhradu majetkové újmy vůči žalobkyni, je pro rozhodnutí o oprávněnosti jeho nároku nepodstatné. Pokud žalovaná doporučila žalobci, aby insolvenčnímu správci 2/3 neuhrazeného nejvyššího podání zaplatil a pokud se dále žalobce řídil radami nové právní zástupkyně, nemohla žalobci vzniknout újma v souvislosti s výkonem advokacie žalovanou, jestliže žalobce 2/3 neuhrazeného nejvyššího podání insolvenčnímu správci neuhradil a vedl neúspěšně soudní spor na základě svého rozhodnutí. V této souvislosti odvolací soud konstatuje, že žalobce jako věřitel manželů H[REDACTED], účinně přihlásil svou pohledávku v exekučním řízení, stal se vydražitelem a měl právo ve smyslu ustanovení § 336l odst. 3 věta druhá o. s. ř. na částečné osvobození od doplacení nejvyššího podání, když výše osvobození je limitována dvěma kritérii, z nichž první je představováno 2/3 nejvyššího podání, druhé pak předpokládanou výší uspokojení pohledávky vydražitele v rozvrhu. Jinými slovy, lze-li důvodně předpokládat, že přihlášená pohledávka vydražitele vůči povinnému bude v konkrétní výši v rámci rozvrhu uspokojena, může být vydražitel od zaplacení nejvyššího podání, nejvýše v rozsahu 2/3, osvobozen. V řešeném případě byl soudním exekutorem udělen žalobci příklep na nemovité věci dlužníka za nejvyšší podání, za které žalobce zaplatil 3 380 000 Kč, a usnesení o příklepu nabylo právní moci. Žalobce se tak stal v souladu s ustanovením § 336l odst. 2 a 3 o. s. ř. vlastníkem vydražených nemovitostí, včetně jejich příslušenství ke dni vydání usnesení o příklepu. Exekuční řízení dále předpokládá vydání rozvrhového usnesení podle ustanovení § 337g odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

věta druhá o. s. ř., v němž soudní exekutor (soud) u pohledávky vydražitele určí, v jakém rozsahu bude vyplacena a v jakém rozsahu bude započtena proti nejvyššímu podání. V rozsahu započtení, ke kterému však může dojít až při rozvrhu rozdělované podstaty, pak pohledávka vůči vydražiteli na doplacení nejvyššího podání zaniká. V tomto případě však došlo k zahájení insolvenčního řízení dle § 109 insolvenčního zákona, což zabránilo provedení rozvrhu a vydání rozvrhového usnesení, neboť v exekuci okamžikem zahájení insolvenčního řízení již nesmí být pokračováno. V daném případě tak nemohlo dojít a ani nedošlo k vyplacení částek podle rozvrhového usnesení věřitelům. Došlo tak k ztrátě účinnosti zákonného osvobození žalobce jako vydražitele od zaplacení určené části nejvyššího podání, v tomto případě 2/3 představující částku 6 760 000 Kč. Zbývající 2/3 nejvyššího podání v tomto případě po žalobci nemohl vymáhat soudní exekutor, neboť v důsledku zahájení insolvenčního řízení již vůči vydražiteli žádné další úkony provádět nemůže a není k nim ani oprávněn. Žalobce na základě pravomocného usnesení o příklepu, nabytí nemovitosti dlužníka, které se tak nemohly stát součástí majetkové podstaty dlužníka jako úpadce a soudnímu exekutorovi vznikla povinnost peněžitě získané dražbou vydat insolvenčnímu správci do majetkové podstaty úpadce. V rozsahu, v jakém byl žalobce původně od zaplacení nejvyššího podání osvobozen, mu pak vznikl závazek tyto prostředky zaplatit do majetkové podstaty úpadce, neboť jde o pohledávku úpadce vůči žalobci ve smyslu § 206 odst. 1 písm. h) insolvenčního zákona. Ze shora uvedeného se podává, že osobou oprávněnou domáhat se nároku úpadce, který se týká majetkové podstaty, je po prohlášení konkurzu pouze insolvenční správce dle § 294 odst. 1 insolvenčního zákona. Právě nemožnost provést rozvrh pohledávek věřitelů a vydat rozvrhové usnesení v rámci exekučního řízení, znamenala v důsledku shora uvedené zákonné úpravy ztrátu osvobození žalobce od zaplacení 2/3 nejvyššího podání a vznik jeho povinnosti 2/3 nejvyšší podání zaplatit do majetkové podstaty úpadce. Nebylo tak shledáno žádné porušení povinnosti žalované, které by bylo v příčinné souvislosti s její povinností poskytnout žalobci řádnou právní službu v souvislosti s nárokem uplatněným insolvenčním správcem proti jeho osobě. Skutečnost, že žalovaná původně žalobci poskytla informaci, že nemusí insolvenčnímu správci nic hradit, je nepodstatná, pokud jej následně poučila, že by zaplatit měl a žalobce tak mohl učinit ještě před podáním žaloby insolvenčním správcem proti jeho osobě. Skutečnost, že tak ze své vůle neučinil, a nezaplatil insolvenčnímu správci ani na základě pravomocných a vykonatelných rozsudků a vystavil se zahájení exekučního řízení nelze přičítat žalobkyni.

19. V rámci třetího nároku se žalobce domáhal újmy vzniklé mu zaplacením částky 1 679 351 Kč v exekučním řízení insolvenčnímu správci úpadce jako úroku z prodlení z částky 6 760 000 Kč. Odvolací soud konstatuje shodně jako u druhého nároku žalobce, že není v tomto případě dána příčinná souvislost mezi poskytnutím právní služby žalovanou a újmou vzniklou žalobci. Nebylo zjištěno poskytnutí právní služby žalovanou žalobci, v jejímž důsledku by žalobci vznikla újma spočívající v úhradě zákonného úroku z prodlení insolvenčnímu správci. Pokud by žalobce svoji zákonem předvídanou povinnost zaplatit insolvenčnímu správci do majetkové podstaty insolvenčního dlužníka ve výši 6 760 000 Kč splnil na základě jeho výzvy, ke vzniku úroku z prodlení by nedošlo a náklady s tím spojené by žalobci nevznikly.
20. V rámci čtvrtého nároku se žalobce domáhal majetkové újmy spočívající v úhradě části nákladů exekuce, a to nákladů oprávněného ve výši 65 231,10 Kč, paušální náhrady výdajů exekutora ve výši 2 117,50 Kč a části odměny exekutora ve výši 32 124,31 Kč, celkem 99 472,91 Kč (s tím, že zbývající část odměny exekutora 569 209,39 Kč se žalobce zatím nedomáhá). Ani v tomto případě odvolací soud neshledal příčinnou souvislost mezi poskytnutím právní služby žalovanou žalobci a újmou jemu vzniklou, neboť žalovaná nemůže nést odpovědnost za skutečnost, že žalobce na základě vlastního rozhodnutí vedl spor s insolvenčním správcem úpadce, ve kterém nemohl být s ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení úspěšný, a vznikla mu proto povinnost uhradit mu náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Navíc žalobce neuhradil insolvenčnímu správci úpadce přiznanou náhradu nákladů řízení ani na základě pravomocného

a vykonatelného rozsudku v soudem stanovené lhůtě a k úhradě náhrady nákladů řízení insolvenčnímu správci úpadce došlo až v exekučním řízení. Argumentace žalobce, že v důsledku vadně poskytnuté právní služby žalovanou marně vznesl v exekučním řízení námitku započtení, je lichá, neboť sám až po koncentraci řízení tvrdil nový skutek vadné právní služby poskytnuté mu žalovanou, který měl spočívat v tom, že nedostatečně zkontrolovala dodatek ke smlouvě o půjčce uzavřené s manželi H. v roce 2014. Odvolací soud odkazuje na shora uvedené ohledně žalobcem uplatněné nepřípustné novoty v řízení před soudem prvního stupně.

21. Odvolací soud shrnuje, že žalovaná se v souvislosti s poskytnutím právní služby žalobci dopustila porušení své povinnosti poskytnout mu řádnou právní službu tím, že v insolvenčním řízení úpadce J. H. vadně podala přihlášky P 16 a P 34 tak, že neuvedla rozhodné skutečnosti, se kterými hmotné právo spojuje vznik pohledávky za dlužníkem a pouze tvrdila, že jde o vymožení plnění na majetek dlužníka v exekučním řízení. Nepopsala tak správně z hlediska hmotného práva existenci závazkového právního vztahu vzniklého mezi úpadcem a žalobcem a rozhodné skutečnosti s tím spojené, tedy uzavření smlouvy o půjčce, včetně označení pohledávky P-16 jako zajištěné, bez označení zajištěných nemovitostí a pořadí zajištěné pohledávky. Žalobci v souvislosti s jejím jednáním vznikla škoda spočívající v nákladech vynaložených na právní službu advokáta, o kterých soud prvního stupně v již pravomocném výroku I. napadeného rozsudku rozhodl. Odvolací soud neshledává nárok žalobce důvodným v jiném než soudem prvního stupně pravomocně přiznaném rozsahu, neboť jen ten vznikl v příčinné souvislosti mezi vadně poskytnutou právní službou žalovanou (výkonem advokacie) žalobci. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně, pokud žalobu co do zbytku uplatněného nároku, včetně příslušenství zamítl, neboť neshledal splněné podmínky pro vznik objektivní odpovědnosti žalované za tvrzenou újmu vzniklou žalobci. Pokud se žalobce domáhal škody s novým skutkovým tvrzením o dalším pochybení žalované v souvislosti s poskytnutím právní služby, jde o nové tvrzení žalobce (jak shora uvedeno) učiněné po koncentraci řízení a po uplynutí lhůty pro doplnění tvrzení a návrhy důkazů, kterou žalobce jinak využil. Dosud provedené dokazování nebylo vedeno (ani nemohlo být) k novému tvrzení žalobce, že žalovaná řádně nezkontrolovala dodatek smlouvy o půjčce uzavřené mezi žalobcem a manželi H., uzavřený v roce 2014. Žalobce samotný shora uvedený dodatek ke smlouvě o půjčce předložil až v odvolacím řízení.
22. Soud prvního stupně postupoval správně, pokud žalované neúspěšné pouze v nepatrné části přiznal plnou náhradu nákladů řízení, avšak podle nesprávného ustanovení § 142 odst. 1, když správně náhrada nákladů řízení měla být přiznána dle § 142 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 151 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce byl ve sporu úspěšný v nepatrné části. Žalobce se původně domáhal po žalované částky 8 950 155,03 Kč s příslušenstvím a byla mu přiznána částka 21 931,25 Kč s příslušenstvím. Žalované vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, a to na odměnu advokáta sestávající z pěti úkonů právní služby po 44 140 Kč dle § 6 a § 7 AT, z tarifní hodnoty 8 950 155,03 Kč, na náhradu sedmi úkonů právní služby po 17 100 Kč dle § 6 a § 7 AT, z tarifní hodnoty 2 190 155,03 Kč, na 15 náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT ve spojení s jeho ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) převzetí a příprava zastoupení, písm. c) porada s klientem delší hodiny, písm. d) 3× vyjádření, písmeno g) účast při jednání trvajícím déle jak dvě hodiny, účast při odvolacím jednání, dále 7 úkonů po zpětvzetí žaloby žalobcem, písm. d) vyjádření, písm. g) 3× účast při jednání vždy další než dvě hodiny. Žalované bylo dále přiznáno cestovné za 5 cest Praha-Kolín-Praha, 5x 142 km osobním automobilem Suzuki Vitara RZ, průměrná spotřeba 5,3 litru BA na 100 km, za cesty 7. 1. 2021, 29. 4. 2021 a 12. 5. 2021 ve výši 2 502,06 Kč a 11. 4. 2022 ve výši 946,61 Kč, 15. 6. 2022 a 3. 8. 2022 po 1 002,30 Kč, celkem 2 951,21 Kč, cestovné za 36 půlhodin po 100 Kč. Právní zástupkyně žalované doložila, že je plátcem DPH, a proto jí byla přiznána 21% DPH dle § 14a odst. 1 AT. Účelně vynaložené náklady žalované před soudem prvního stupně činí po zaokrouhlení 588 512 Kč a odvolací soud je uložil žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů (§ 160

odst. 1 věta za středníkem o. s. ř.). Soud prvního stupně správně stanovil zákonné platební místo k rukám právní zástupkyně žalované (§ 149 odst. 1 o. s. ř.). Delší než třídní lhůtu k plnění stanovil odvolací soud s ohledem na výši částky náhrady nákladů řízení.

23. Odvolací soud změnil i výši náhrady nákladů řízení, které soud prvního stupně uložil zaplatit žalobci vedlejší účastníci na straně žalované, neboť podle vyhlášky číslo 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení (dále jen „vyhláška o výši paušální náhrady“) ve spojení s § 142 odst. 3 o. s. ř., činí odměna za 13 úkonů dle § 1 odst. 3 vyhlášky o výši paušální náhrady dle písm. a) podání 3×, písm. b) příprava na jednání 2×, písm. c) účast při jednání 4× vždy více jak dvě započaté hodiny. Vedlejší účastníci bylo přiznáno cestovné vlakem Praha-Kolín-Praha celkem ve výši 407 Kč a cestovné Praha-Kolín-Praha ve výši 1 142,26 Kč. Celkové náklady řízení vedlejší účastnice na straně žalované před soudem prvního stupně po zaokrouhlení činí 5 449 Kč a soud prvního stupně je správně přiznal v třídní lhůtě (§ 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.).
24. O náhradě nákladů odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaná byla v odvolacím řízení plně úspěšná. Byla jí proto přiznána úplná náhrada účelně vynaložených nákladů za 2,5 úkonu právní služby po 16 980 Kč dle § 6 a § 7 AT, z tarifní hodnoty 2 168 223,78 Kč, ve spojení s § 11 odst. 2 písm. c) a za 3 náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT ve spojení s jeho ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyjádření k odvolání, písm. g) účast při odvolacím jednání a účast při vyhlášení rozhodnutí. Žalované bylo přiznáno 21% DPH se shodným odůvodněním jako před soudem prvního stupně. Účelně vynaložené náklady žalované v odvolacím řízení činí po zaokrouhlení 52 454 Kč a žalobci bylo uloženo jí zaplatit do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám její právní zástupkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.). Delší než třídní lhůta byla stanovena s ohledem na výši náhrady nákladů řízení i před soudem prvního stupně. Odvolací soud se při vyhlášení rozsudku dopustil početní chyby, a proto ji v rozsudku samém opravil postupem podle § 164 o. s. ř.
25. O náhradě nákladů řízení plně úspěšné vedlejší účastnice bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 151 o. s. ř. Podle § 1 odst. 3 vyhlášky o výši paušální náhrady byla vedlejší účastníci přiznána odměna za 3 úkony po 300 Kč (písm. a) podání, písm. b) příprava na jednání, písm. c) účast při jednání). Celkové náklady odvolacího řízení vedlejší účastnice na straně žalované tak činí 900 Kč a žalobci bylo uloženo jí je zaplatit do 15 dnů (§ 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř.). Delší než třídní lhůta byla stanovena s ohledem na výši ostatní náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, lze se domáhat jejího splnění návrhem na soudní výkon rozhodnutí, anebo u soudního exekutora návrhem na exekuci.

Praha 13. února 2023

JUDr. Renáta Lukešová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

